

הילה להב

שבעה שירים

חשבון

וְדַאי אֵינָהּ סְבוּרָה שְׁיַדְעֵתִי.
 אַחֲוֵתִי
 הַפְרֵת אֶת כָּלָם.
 הַחֵי בָּהּ הָאֵמֶץ לְקִרְוֹא לִי בְשֵׁמָם?

דדאלוס

אֶת
 מְכַרְחָה לְחֵדוּל
 מְלִשְׁנֹן לִי אַהֲבָה.

חָמַשׁ אֶצְבְּעוֹת הַיָּד,
 אֲנִי חוֹזֵרֶת בְּפִנְיָהּ –
 אִם אֶת לְבָבָהּ חִפְצָתִי לְחַפּוֹן
 דִּי בָהֶן.

אֵינָהּ חֲדָלָהּ. אֶת שׁוֹאֲלָת
 – וְהִשְׁמָשׁ
 הָאֵם אֶת מְסֻגָּלָת

אולי זו הקרקעית

אולי זו הקרקעית היחידה בעולם שיש בה חיות
 או כֹּה חוֹשֵׁב מְגַלְהֵ-עוֹלָם מְדַרְגָּה

בינונית: טפסתי חיים שלמים אל התהום הנה כרי
לגלות בו המולה בין אם הקדימו אותה או לאו
תמיד את נמצאת מאחרת
נסי להסביר הים סער המלחים עורים
במעגל שמשרטטים סביבה הילדים אפשר למצוא
את החלל של בטנה את גולדת ממנו כמו כלום
סגלה למות קשה
את מבינה שהעקר איננו בכך אלא בקול השירה
(שירה) העולה מספינות המשחית
הצוחות שאת שומעת הן
היאוש השקט הוא משתדל להקל עליה את קול
הטביעה האטית

אלון חלול

אם היה עלי לשאת שם הייתי נקראת בשמו של
אלון חלול. (עלי לקוות שאין מלה אימה
כזו בשפת החרש).

כורת דבורים בנויה כבר עשרים
שנים בערפי.

כבאר החרבה

כבטני

הן יונקות לחות

מטביעת -

האצבע הלחה על עורי.

הן מגירות דבש לאזני ועיני.

(לעתים הן טובעות בו מפפרות. גם אז

לא מש הריק מנבכי).

אינני זוכרת מתי עמדתי לראשונה על מהותן.

כּוֹ: כְּשֶׁבָאוּ בְנֵי הָאָדָם אֶל הַדְּבִשׁ
 יַחֲלֵתִי לְצִמְרָת.
 יֵשׁ וּטְבִיעוֹת הָאֲצָבָעוֹת נְקוּוֹת בְּגוֹפִי
 וְאֲנִי בְרָכָה מְעַרְסֶלֶת דְּבוּרֵי־דְבִשׁ מִתּוֹת
 תַּחַת זְרוּעֵי
 בְּמָקוֹם שֶׁבוּ יַחֲלֵתִי אוּלַי לְהִנָּץ לֵב
 אֲנִי מִשְׁתַּדְּלֶת לְהַעֲקִיץ בְּעֵנָף
 הַחֲלִילִי שֶׁבוּ יַכְלֶה
 לְשׁוֹט נְשִׁימָתִי

דולק למחצה

אֶמֶשׁ הֵייתִי נֵר הַדּוֹלֵק לְמַחְצָה; כָּל רוּחַ
 חָשַׁר מְעַלִּי סְעָרָה.
 בִּקְשָׁתִי לְמַעוֹד. לְהִצִּית לְפָחוֹת אֶת הַחֹדֶר הַזֶּה
 (אִם לֹא אֶת הָעוֹלָם)
 הַתְּהוֹם שֶׁבִקְשָׁתִי לְפֹל בָּהּ צַחֲקָה לִי: לְמַעוֹד
 הֲלֹא אֶת בּוֹעֶרֶת מְרֵב שׁוּוִי־מִשְׁקָל.
 יוֹם הַמָּחָר בָּא אֵלַי כְּנִשְׁיפָה בְּרוּכָה

נשיפה אין פירושה

נְשִׁיפָה אֵין פִּירוּשָׁה הַמּוֹת.
 הַיְסוּרִים צוֹמְחִים מֵהַרְמִיז; עֲלוֹתָם
 מְרַפְּדָת אֶת פִּי הַתְּהוֹם.

אֱלֹהִים, אֲהוּבָה, הוּא בְּסִנָּה
 שְׂאִינְנוּ אֶפְל.

עֲלִידָה לְחֹשׁוֹב שֶׁהוּא זוֹכֵר
 אֶת גּוֹפּוֹתֵינוּ הַצְּעִירִים, הַגּוֹסְסִים
 כְּבוֹאוֹ לְהַדְּלִיק אֶת הַנֵּר

עליך לחשוב

שְׁהוּא חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת אֲצִילוֹת מְאֹד
כִּשְׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת בְּכִיךָ הַכְּבוֹשׁ בְּכַטְנִי; אוֹרוֹת
הַמּוֹת נֹאמֵר. עָלְיִי לְחַשׁוֹב מִחֲשָׁבוֹת אֲצִילוֹת כְּאִלּוּ גַם
כִּשְׁהוּא מְיַסֵּר אוֹתְךָ בְּיָדַיִם זְרוֹת
אֶת חֲשָׁבִי עַל הַמּוֹת וְעָלַי, אֲבָל
קָרָם הַמְּלֻטִי מִשְׁנִינִי: אֲנִי הַמְּהַבְּהֶבֶת וְהוּא
שֹׁגֵרם לְךָ לְכַבוֹת
אוֹתִי בְּנִשְׁפָּה בְּלִילוֹת
וּלְיִשׁוֹן אֶת הָאוֹר בְּשִׁיר